

er af den Bestaffenhed, at den tager saa lang Tid, Mindre kunne vi ikke bruge, og saa maa vi altsaa have en Forlængelse, naar Tiden ikke strækker til. Dertil vil jeg for det Første bemærke, at den samme høitærede Taler, jeg nævnte, da Spørgsmaalet blev om, hvilke de Midler vare, der kunne bevirke en Forkortelse af Rigsdaagsamlingerne, ogsaa hentydede til en anden Mulighed. Sa, siger han, det vilde maaste være ønskeligt, tilgiv mig, at jeg udtaler det, at man gjorde den Grundlovsforandring, at Rigsdagens Medlemmer ikke fik Dagpenge, men Aarpenge, en vis aarlig Løn. Sa, mine Herrer, hvad ligger der i denne Udtalelse, hvilket Svar paa det Spørgsmaal: Hvorfor udstrækkes Rigsdaagsamlingerne saa langt? Der ligger deri det Svar: Det er, fordi man saa kan oppebære saa mange flere Dagpenge. Det er det, som i Virkeligheden ligger deri, og jeg vil sige, at denne Mulighed er i Overensstemmelse med den Kjendsgjerning, som ogsaa er konstateret ved Udtalelser i Rigsdagstidenden, og den er, at Finantslovsarbejdet forfættelig trækkes i Langdrag. Jeg skal tillade mig med den høitærede Formands Tilladelse at oplæse Bevist for denne Paa-stand, som det er ønskeligt er saa nærværende som muligt i dette Dieblif, hvor der spørges, om vi skulle gaa med til en Forlængelse; det er Ordføreren for Folkethingets Finantsudvalg, der i Fjor udtalte sig paa følgende Maade — Udtalelsen findes i Folkethingstidende Sp. 1861—1862: „Jeg vilde under givne Forhold finde det fornuftigt, om Folkethinget ganske rolig etablerede sig her, om muligt hele Aaret rundt. Der kan gives Tilfælde, hvor det er absolut nødvendigt, fordi den repræsentative Forsamling i et Land er den eneste Myndighed, der virkelig med fuld Tillid af Folket i Landet er i Stand til at overtage Folkets forfatningsmæssige Interesser; under saadanne Forhold er det rigtigt at trække Samlingen saa længe ud som muligt. Jeg tillader mig at sige det, fordi det er en Feil, Folk ofte have her til Lands, at lade sig imponere af den Slags Angreb paa Folkethinget. Jeg har saa tidt selv i Gladene set det Samme, som det ærede Medlem siger, nemlig den Vebredelse, at Folkethinget driver, at det ikke be- stiller Noget, og alt Slikt, at det trækker Tiden ud, Folkethinget skulde være hurtig færdigt. Jeg siger nu, at jeg har aldrig kunnet forstaa, at Noget kunde føle sig overbevist ved en saadan Betragtningssaa- de. Dværtimod, jeg har lige den modsatte An- skuelse, jeg mener, at Folkethinget sidder for kort inde, at man burde trække Tiden endnu længere ud, at man burde have arbejdet

endnu langsommere. Jeg er den høitærede Formand i Udvalget overordentlig taknem- melig, fordi han tillige med mig har gjort Sit til, at vi have arbejdet saa langsomt, som vi have gjort, jeg beklager kun, at det ikke er lykkedes at gjøre det endnu lang- sommere.“ (Hør! Bravo!) Sa, mine Herrer, det er Kjendsgjerninger, der foreligge; det er en officiel Udtalelse i Tidenden, som viser det, og som slutter sig til den Betragtning: Hvad skal der gøres for at forkorte Sam- lingen? Man skal give Aarpenge i Stedet for Dagpenge. Det er altsaa den Mistanke, der kan komme til at hvile paa os, naar vi forlænge Samlingen, at man kan sige: Sa, det er for at oppebære et saa meget større Vederlag, man forlænger den. Vi have jo hørt den interessante Udtalelse, at medens Valgloven siger, at enhver Rigsdagsmand er forpligtet til at oppebære Vederlag, er ingen Rigsdagsmand forpligtet til at ar- bejde. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at naar man skal oppebære Vederlag, maa det være Vederlag for Noget, og jeg antager, at det, man faar Vederlag for, er for at arbejde. Men naar man fastholder den Be- tragning, at man skal se at oppe- bære det størst mulige Vederlag, selv om Arbejdet er nok saa ringe, selv om det er saa godt som Intet, der kommer ud deraf, da er det en Betragtning, som jeg ikke paa no- gen Maade vil være med til, som jeg paa ingen Maade vil godkjende, og som jeg ikke vil være medansvarlig for. Jeg skjønner ikke rettere, end at naar den Mulighed foreligger, at Sagen kan opfattes paa den Maade, at man altsaa med Forfættelse trækker Samlingen i Langdrag, og saa den sunde Fornuft spør- ger: Hvad kan da være Motiverne til det? og ikke kan finde andet Svar, end at saa bliver Kvantiteten af Vederlaget saa meget større, vil jeg ikke være med til at godkjende en Foranstaltning, der kan tydes paa den Maade; men det kunde den, dersom vi nu vedtog den midlertidige Finantslov; thi den er alene en Konsekvens af den Trækken i Langdrag med Alt, hvad dertil hører, som jeg har fremhævet. Hvis man skynder sig og gjør Arbejdet færdigt i rette Tid, ja saa er der ingen Grund til en Forlængelse. Samthille vi i den, kan man sige: Sa, de Herrer skulle ikke tale med, ikke kritisere denne Forlængelse; de have været med til at god- kjende en Foranstaltning, der netop er Konse- kvensen af denne Fremgangsmaade; de Her- rer maa sige, at de have taget Medskylden paa sig. Det vil jeg for mit Vedkommende ikke være med til, og saa vil jeg sige, at selv om det nu ikke var saaledes, selv om det ikke forelaa disse Udtalelser, der vise, at Finants-